

ОХОРОНА ПРАЦІ

Павло Прудніков, заступник Голови Атомпрофспілки, презентував звіт про ситуацію на підприємствах

сторінка 1-2

ЗАКОНОДАВСТВО

Гостя Пленуму теми охорони праці Діана Казакова розповіла, на якому етапі нині законопроект

сторінка 2

КОРПОРАТИЗАЦІЯ СхідГЗК

Валерій Матов, Голова Атомпрофспілки, і юрист підприємства Ігор Охріменко про нюанси процесу

сторінка 2

ПРОФСПІЛКОВА РОБОТА

V Пленум Атомпрофспілки: ключові теми, напрацювання, рішення

На цьому заході, що відбувся 31 січня у Кам'янці-Подільському, було обговорено найактуальніші для профспілкового об'єднання проблеми та ухвалено низку важливих рішень.

Засідання Пленуму відкрив Голова Атомпрофспілки Валерій Матов та озвучив питання, що вимагають розгляду:

1. Про зміни у складі Центрального комітету Атомпрофспілки.
2. Про стан громадського контролю за охороною праці.
3. Про бюджет Атомпрофспілки на 2025 рік.
4. Про корпоратизацію ДП «СхідГЗК».
5. Про звіт ЦК Атомпрофспілки за 2024 рік.

Наводимо деякі з основних тез, що пролунали від представників Атомпрофспілки та гостей Пленуму.

ПРО СТАН ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ОХОРОНОЮ ПРАЦІ

Павло ПРУДНІКОВ, заступник Голови Атомпрофспілки, презентував детальний звіт про

ситуацію на підприємствах, які об'єднує профспілковий рух. Він розповів про роботу Служби ЦК з охорони праці, проведені нею заходи, використані на охорону праці кошти.

Станом на 1.01.2025 громадський контроль в Атомпрофспілці здійснюють 3 технічних інспектори праці та 1 фахівець з охорони праці ЦК Атомпрофспілки, 192 громадських інспектори з охорони праці у профспілкових організаціях, які пройшли навчання.

Штатними технічними інспекторами праці, профспілковим активом протягом 2023 року та 1 півріччя 2024 року здійснено значну роботу з цього напрямку. Проведено понад 100 обстежень (перевірок) підприємств та їх структурних підрозділів, за результатами проведення яких видано висновки або подання роботодавцям. За два останні роки виявлено 439 порушень вимог законодавства про охорону праці, переважну більшість з яких усунуто.

На засіданнях профспілкових комітетів питання охорони праці обговорювалися 139 разів.

Закінчення на 2-й стор.

ПАМ'ЯТЬ

Людина, лідер, авторитет

19 грудня після тяжкої хвороби помер Віталій Олександрович СКУБА, голова Східної об'єднаної організації Атомпрофспілки та голова ППО ДП «СхідГЗК». Сьогодні друзі і колеги згадують його, розповідаючи історії з професійного і життєвого шляху пана Віталія — душевні, зворушливі, веселі й переможні моменти.

Ігор ОХРИМЕНКО, юрист ЦК Атомпрофспілки, колега та друг Віталія

Я проробив з ним пліч-о-пліч 20 років, ми були не тільки колегами по профспілковій роботі, а й друзями, тому дуже хочеться розповісти про цю чудову людину. Він ніколи не робив секретів зі своєї біографії, ділився спогадами із життя, починаючи аж з хлоп'ячих років. Деколи здається, що я ріс і жив десь зовсім поруч із ним.

ФУТБОЛ, РИБАЛКА І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Народився Віталій 1 квітня 1961 року в селищі Петрове Кіровоградської області. Сама дата його народження була приводом для жартів та розіграшів, на які він не ображався — з гумором дру-

жив. Батьки його були колгоспниками, крім нього в родині була ще старша сестра Світлана. До праці Віталій призвичаївся у дитячому віці, в селі інакше не буває, а тим паче батько його помер,

коли Віталій ще ходив у початкову школу, тому малий уже тоді відчув відповідальність єдиного чоловіка в родині. Догляд за худобою, птицею, городи, заготівля сіна — все доводилося робити. Але крім праці, було й дитинство з незмінним футболем, рибалкою на річці. За згадками, на саморобну з горішника вудку ловив пристойних коропів, що для родинного столу було підмогою. Хоча у зрілому віці рибалкою не захоплювався.

У середній школі відмінником не був, але вчився добре. Повага до вчителів відчувалася в його спогадах про школу. А в 9-му класі дуже сподобалася йому одна весела школярка — теж Світлана. Про неї мова далі.

ДОРΟΣЛІШАННЯ І СЛУЖБА В АРМІЇ

Закінчивши 1978 року школу, він пішов працювати слюсарем механоскладальних робіт на Південний радіозавод у місті Жовті Води. Водночас відчував потребу до навчання, тож наступного

року вступив до Криворізького гірничого технікуму, де на навчальній практиці вперше попрацював підземним гірником та бурильником на криворізьких шахтах. Технікум дав йому спеціальність гірничого техника, але після того була армія — 2 роки зв'язківцем у Підмосков'ї. Про службу згадував з гумором, але ті, хто самі служили в радянській армії, знають, що військове звання старшина дається тим, хто може керувати колективом і кого у воїнському колективі безумовно поважають. Може, одному з тисячі. А Віталій був старшиною і за званням, і за посадою. І ще цей суворий вусатий (уже) старшина дуже чекав листів від однієї гарної дівчинки з Петрового — Світлани, і листи ці отримував. Мало того, вона приїздила навідати бойового парубка. Кохання — це велике почуття. І у Віталія зі Світланою воно було одне на все життя!

Продовження на 3-й стор.

СОЛІДАРНІСТЬ

Українські членські організації IndustriALL-Europe підтримують промислову політику в Європі!

5 лютого Європейські профспілки виходять на вулиці Брюсселя на акцію протесту, щоб захистити робочі місця, підтримати промисловість і забезпечити стале економічне майбутнє. З 2008 по 2023 роки в ЄС було втрачено 2,3 мільйона робочих місць у виробництві, і ця цифра продовжує зростати.

ЄС посилює свої фіскальні правила, скорочуючи інвестиції у промисловість. Роботодавці дотримуються стратегії максимізації прибутку за рахунок звуження прав працівників і дерегуляції,

тоді як дефіцит робочої сили та кваліфікації продовжує руйнувати промисловість. Такі дії швидко деіндустріалізують Європу.

Ми, українські промислові профспілки, підтримуємо акцію IndustriALL-Europe за гідні робочі місця в промисловості! Ми стоїмо пліч-о-пліч з нашими колегами! За роки війни з 2022 по 2024 роки через російську агресію Україна втратила 30% економіки, понад 20% нашої території та 3,5 млн робочих місць.

Своєю, хоч і дистанційною, участю в акції хочемо привернути увагу до промислової політики

та закликаємо до відбудови української промисловості після війни.

Ми підтримуємо вимоги IndustriALL-Europe до Європейської комісії щодо негайних дій.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСПІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО

ПРОФСПІЛКОВА РОБОТА

V Пленум Атомпрофспілки: ключові теми, напрацювання, рішення

**Закінчення.
Початок на 1-й стор.**

Розглянуто 52 письмових та усних звернення членів Атомпрофспілки з цих питань, які вирішено позитивно. Комплексні заходи щодо досягнення встановлених нормативів безпеки, гігієни праці та виробничого середовища, підвищення наявного рівня охорони праці, запобігання випадкам виробничого травматизму, професійних захворювань і аварій розробляються та виконуються.

На всіх підприємствах, в організаціях та установах діє Система управління охороною праці відповідно до законодавства. У цій Системі є пункти обов'язкової участі представників профспілки у перевірках стану ОП.

На підприємствах атомної енергетики та промисловості на охорону праці за 2023 рік витрачено 628,5 млн грн, що становить 4,1% у співвідношенні до фонду оплати праці за попередній рік, за 1 півріччя 2024 року — 301,3 млн. грн, що становить 3,5% у співвідношенні до фонду оплати праці за аналогічний період попереднього року.

На підприємствах атомної енергетики Чорнобильської АЕС на охорону праці за 2023 рік витрачено 35,3 млн грн, що становить 3,2% у співвідношенні до фонду оплати праці за попередній рік, за 1 півріччя 2024 року — 13,7 млн грн, що становить 2,1% у співвідношенні до фонду оплати праці за аналогічний період попереднього року.

У Національних природних парках, працівники яких є членами Атомпрофспілки, на охорону праці за 2023 рік витрачено 105 тис. грн, що становить 0,3 % у співвідношенні до фонду оплати праці за попередній рік, за 1 півріччя 2024 року — 58 тис. грн, що становить 0,3% у співвідношенні до фонду оплати праці за аналогічний період попереднього року.

Водночас у питаннях охорони праці на робочих місцях, де працюють члени Атомпрофспілки, ще є, на жаль, багато невирішених питань. Більшість із них пов'язана з нестачею фінансування, частина — через недостатню наполегливість профспілкових комітетів.

Олександр ГРИГОРЕНКО, начальник відділу охорони праці НАЕК «Енергоатом», відзвітував, що у 2024 році на засоби охорони праці було виділено 600,2 млн грн, що становить 4,18 % від ФОП, та навів цифри по кожній зі станцій. Також спікер розповів про створення списку засобів захисту, які будуть закуповуватися для станцій централізовано — це дозволить знизити їхню вартість та посилити контроль за якістю.

Дмитро КОРДОН, голова цехкому ЕРП ПАЕС, розповів про те, що однією з найбільших проблем були затримки у постачанні, проте працівників усе ж вдалося забезпечити спецодягом та засобами захисту. Завдяки зусиллям профспілковців було розширено перелік речей, необхідних для виконання завдань, пов'язаних з непередбачуваними факторами. Комплексні заходи з охорони праці перебувають під постійним контролем.

Оксана МІХНОВЕЦЬ, юрист ППО РАЕС, надала звіт про стан справ на станції. Серед іншого, про навчальні заходи з охорони праці для профактиву та плани щодо підвищення рівня обізнано-

сті у цій сфері. Разом зі службою з охорони праці профспілка забезпечує усі необхідні заходи. Також, нагадала спікерка, кожен із працівників станції може отримати юридичну допомогу у разі виявлення порушень умов праці.

Михайло Гук, голова ППО ХАЕС, зауважив, що ситуація з охороною праці на станції близька до ідеальної. Однак додав і ложку дьогтю: таке досягнення профспілки, як додатковий медогляд для працівників, які не дотичні до шкідливого виробництва, перетворилося на засіб тиску від адміністрації. Людей, які мають власну, відмінну від керівництва, думку, спрямовують до психологів і психіатрів із заздалегідь «підказаним» діагнозом. У відповідь на питання спікера про важелі впливу, які зупинили б це, Павло Прудніков наголосив: керівники, котрі вчиняють подібне, мають нести персональну відповідальність.

Геннадій МИХАЙЛЮК, голова об'єднаної організації працівників підприємств Зони відчуження, зізнався, що може тільки позаздрити працівникам НАЕК «Енергоатом», адже через хронічну нестачу фінансування на підприємствах ЧЗВ коштів на забезпечення одягом, спецзасобами, організацію побуту, медогляди тощо не вистачає. До того ж ліквідується єдина в зоні медчастина. Доповідач озвучив пропозиції щодо можливих кроків до покращення ситуації, які були внесені до постанови Пленуму.

Богдан СЕРДЮК, голова ППО ЧАЕС, роз'яснив причини переходу станції на вахтовий метод роботи (через руйнацію залізничних шляхів єдиний спосіб дістатися зі Славутича до місця роботи — це 6-годинна поїздка автобусом) і показав презентацію побутових умов, створених у місцях тимчасового відпочинку працівників. Вони не є ідеальними, однак це вже краще, ніж спати на карематах, як було після деокупації. У кожній будівлі здійснюється радіологічний контроль, забезпечено базові умови, є навіть тенісні столи і подаровані станції тренажери. Павло Прудніков, коментуючи ситуацію, роз'яснив: нинішній стан речей триватиме щонайменше рік, оскільки процес отримання гранту від ЄБРР, який дозволить модернізувати умови проживання персоналу, дуже тривалий.

Олександр ГАВРИЛЕНКО, начальник відділу радіаційної безпеки, охорони праці та цивільного захисту, нагадав про те, що станція та підприємства Зони відчуження були розграбовані на 80%, за два роки після деокупації заледве вдалося відновити те, що було. Спікер розповів, на що було витрачено приблизно 40 млн грн, призначених для забезпечення охорони праці — це харчування, спецодяг, технічні засоби, медогляди. Не всі підприємства були повністю забезпечені не-

обхідним, не всі працівники пройшли медогляд — однак це питання перебуває під контролем.

Заслухавши доповідачів, Пленум ухвалив постанову про визнання стану охорони праці переважно задовільним та затвердив перелік кроків, необхідних для покращення ситуації.

На продовження розгляду теми було зазначено, що вже протягом п'яти років Атомпрофспілка бере участь у розробці закону «Про безпеку та здоров'я працівників на роботі».

На якому етапі нині законопроект та якою є ситуація в законодавстві в цілому, розповіла гість Пленуму теми охорони праці **Діана КАЗАКОВА, завідувачка відділу технічної інспекції праці департаменту охорони праці апарату ФПУ.**

Спікерка наголосила на тому, що основоположні вимоги щодо охорони праці не зазнали змін: вони повинні виконуватися. Низка постанов Кабміну, які вносять корективи через воєнний стан, полегшують стан роботодавців: йдеться про перенесення планових перевірок на період, коли його буде скасовано; пролонгація дозволів на проведення робіт в небезпечних умовах; спрощення процедури розслідування нещасних випадків; дозвіл не проводити атестацію робочих місць до кінця війни.

Щодо інших змін у системі охорони праці: було ухвалено закон «Про систему психічного здоров'я в Україні», який зобов'язує надавати психосоціальну підтримку на робочому місці та навчати охорони психічного здоров'я.

Щодо проекту Закону України «Про безпеку та здоров'я працівників на роботі» та проекту Трудового кодексу Діана Казакова зауважила: низка активів несуть ризик та звужують зміст та обсяг наявних гарантій і прав працівників. Профспілки повинні продовжувати здійснювати громадський контроль. Збереження життя та здоров'я працівників, профілактика нещасних випадків і профзахворювань, особливо в умовах війни, є пріоритетним напрямом роботи профспілок.

ПРО КОРПОРАТИЗАЦІЮ ДП «СхідГЗК»
Ігор ОХРИМЕНКО, в.о. голови СООП, юрист ДП «СхідГЗК», розпочав свою доповідь зі слів співчуття у зв'язку зі смертю керівника ППО підприємства В.О. Скуби та наголосив на тому, що установа втратила незамінного спеціаліста, технічного інспектора, котрий досконало знав свою справу. Сьогодні контроль за дотриманням охорони праці здійснює служба, що складається з представників роботодавця; а фахівця, який забезпечував би громадський контроль, немає. Запрошення на СхідГЗК інших технічних інспекторів зі станцій навряд чи стало б допоміжним

— аж надто помітною є специфіка гірничої та уранопереробної справи.

Що ж до основної частини промови, то Ігор Охріменко розповів: підготовка до перетворення підприємства на акціонерне товариство здійснюється у непрозорий спосіб. Про плани щодо корпоратизації та створення робочої групи, до якої була включена одна єдина особа від ДП «СхідГЗК», профспілковці дізналися випадково. Після звернення до всіх можливих інстанцій

профспілка СхідГЗК і Атомпрофспілка отримали відповідь лише від Міністерства енергетики, де було вказано... що про корпоратизацію поки не йдеться. Завдяки розголосу питання, у тому числі за допомогою Атомпрофспілки, до складу робочої групи таки внесли Віталія Скубу. На жаль, стан здоров'я вже не дозволяв йому брати участь у роботі групи.

Валерій Матов розповів, що тільки-но стало відомо про появу проекту закону щодо корпоратизації СхідГЗК. У ньому, по-перше, жодним чином не передбачений громадський контроль над процесом. По-друге, в проєкті немає фіксації того, що 100 % акцій, які належатимуть державі, не можуть бути продані чи якимось іншим чином відчужені.

Аби не допустити прихованої «приватизації» стратегічного підприємства, Атомпрофспілка вже висловила свою думку про неприпустимість такого підходу.

Валерій Матов наголосив на тому, що наразі ще йдеться про офіційний документ; однак вже

нині, на Пленумі, Атомпрофспілка повинна чітко окреслити свою позицію. Пленум погоджується з тим, що корпоратизація є єдино правильним шляхом. Однак цей процес має відбуватися відкрито, з урахуванням інтересів його працівників, членів Атомпрофспілки, збереження трудового колективу та участі на всіх етапах діяльності робочих груп з питань корпоратизації представників профспілкових організацій відповідного рівня. А також обов'язкової участі представників Атомпрофспілки у підготовці законопроекту «Про особливості корпоратизації ДП «СхідГЗК», а також у Комісії з перетворення підприємства.

Було ухвалено постанову: звернутися до Міністерства енергетики України, як сторони соціального діалогу, з пропозицією розпочати консультації із зазначеного питання, а також стосовно участі представників Атомпрофспілки у процесі корпоратизації ДП «СхідГЗК» шляхом залучення їх до створюваних на всіх рівнях комісій та робочих груп.

Також Пленум вирішив такі питання:

- вніс зміни у склад ЦК Атомпрофспілки;
- ухвалив бюджет організації на 2025 рік;
- прийняв звіт ЦК Атомпрофспілки за 2024 рік.

Більше фото
з Пленуму
дивіться тут:

ПАМ'ЯТЬ

Людина, лідер, авторитет

Продовження.
Початок на 1-й стор.

ВЕЛИКЕ КОХАННЯ І ВЕЛИКА ПРАЦЯ

Весілля зіграли відразу як Віталій повернувся в 1984 додому. Мотоцикл був одним з перших придбань, на ньому молоді й гайнули, як то кажуть, у весільну подорож, та й потім поїздили по Україні немало.

Але байдикувати Віталій не вмів — відразу пішов працювати на Петрівському руднику помічником машиніста екскаватора та слюсарем з ремонту гірничого обладнання, а вже через рік став гірничим майстром на шахті «Нова» у Жовтих Водах. Це була вже серйозна керівна робота з шахтарським колективом. Віталій справлявся, його поважали й цінили, як то було з гідними працівниками — він був на Дошці пошани шахти. А ще він без відриву від виробництва став навчатися у Криворізькому гірничорудному інституті. Це додатково сприяло його професійному зростанню — заступник начальника дільниці, начальник підземної дільниці, заступник директора шахти з охорони праці (після закінчення інституту в 1994 він уже мав кваліфікацію гірничого інженера).

Чуйний і небайдужий до потреб працівника і водночас прямий і принциповий, він не терпів несправедливості, зверхнього ставлення до шахтарів. Тому саме на шахті «Нова» почав брати активну участь у роботі профспілкової організації, був членом профкому шахти, ніколи не вагався, якщо це було потрібно, в лице висловити керівництву свою позицію.

ПРОФСПІЛКОВИЙ ШЛЯХ

Його активність була потрібна: шахту, що вже вичерпала до того часу поклади уранової руди, у 1993-му було виведено з володіння держави, а приватні господарі встановлювали свої порядки, які подекуди йшли врозріз з вимогами трудового законодавства. З цим Віталій Скуба безперестанно воював. Але справи у нових «менеджерів» йшли дедалі гірше — і шахта стала. Віталій був змушений звільнитися. Біржа праці. Але криворізькі шахти порівняно недалеко — деякий час керував там відділом охорони праці.

І ось у червні 2004 року його запросили і він погодився на штатну посаду технічного інспектора праці в ЦК Атомпрофспілки з робочим місцем у Східній об'єднаній організації профспілки (м. Жовті Води).

Він відразу припав до душі профспілковому колективу СООП — професіонал-гірник, спеціаліст з охорони праці, людина з життєвим досвідом, такому під час перевірки дотримання вимог з охорони праці, як то кажуть, локшину на вуха не повісиш.

Він умів знайти з будь-ким спільну мову, та й коло його знайомств у шахтарському середовищі нашого регіону було величезне

МАЙСТЕР АРГУМЕНТУ

Часто я з ним їздив у відрядження, на профспілкові семінари. Деякі ми проводили з ним разом як лектори. Він завжди вмів знайти з будь-якою

людиною спільну мову та й коло його знайомств у шахтарському середовищі нашого регіону було величезне. Не боявся і вмів доводити свою точку зору. В нього у спорі була така коронна фішка: коли йому щось уперто й завзято, але безпідставно доводили, він не перебиваючи уважно слухав, а коли опонент, сприймаючи мовчання як перемогу у спорі, виговорювався і розслаблявся, Віталій спокійно казав: «Це ваша точка зору, а в мене з цього приводу інша думка» і обґрунтовано висловлював її, не дозволяючи себе перебивати: «Я ж вас не перебивав». Це діяло. І його приписи щодо порушень норм охорони праці були дуже дієвими. Ця фраза у профкомі СООП стала цитатою.

БЕЗПЕРЕЧНИЙ АВТОРИТЕТ У РОБОТІ І В СІМ'І

А потім підійшов час, у 2021 році, коли його обрали і головою СООП та ППО ДП «СхідГЗК». Це був, впевнено кажу, найважчий час в історії

Отже, він таки домігся!
Після того, як він пішов, вдалося нарешті ліквідувати ту саму кляту заборгованість із зарплати.

ДП «СхідГЗК». Простої, багатомісячна заборгованість із заробітної плати, занепад виробництва, зневірення колективів у тому, що можна щось змінити на краще. Але він не злякався труднощів.

Він умів дружити, його знало все місто. Його порядність, безвідмовність у прагненні досягнути справедливості та чесності були взірцевими.

Віталій був чудовим сім'янином і це не черговий вираз. Дуже рідко мені доводилося зустрічатися з таким люблячим і чуйним ставленням до родини. Для дружини Світлани, доньки Юлії

та сина Олександра він був безперечним авторитетом. Мешкаючи в місті, але в приватному будиночку з геть невеличкою ділянкою, він вів зразкове господарство: чудові яблуні, абрикоси та черешні, які він сам прививав, виноград, горобина, кролі, кури та качки... Всього не перелічити, і на все він знаходив час!

ГОРДИСТЬ ЗА ДІТЕЙ, ГОРДИСТЬ ЗА УКРАЇНУ

Він дуже любив Україну, навіть іноді його напівжартома називали націоналістом, з чим він напівсерйозно погоджувався. Хоча в побуті був толерантним до всіх, та й розмовляв на нашому суржику, принаймні до війни. Був щиро віруючим в Бога, дотримувався всіх православних традицій, але без фанатизму. Коли ходив, то тільки до церкви Київського патріархату. В його кабінеті завжди висіли гарні ікони і портрет Шевченка. Я б сказав, що вірив він, мабуть, саме в Бога, а не в церкву.

З його переконаннями горе для України — війна сприймалася ним особливо гостро, дуже багато він зробив для наших воїнів, вірив у святість нашої перемоги. Кажуть — усі хвороби від нервів... Може, й так. Нервів у його першу, розпочату наприкінці 2021 року, каденцію голови СООП було з надлишком. Усі накопичені проблеми лягли на його плечі. До кризи на ДП

Ми втратили видатного лідера

Валерій МАТОВ, Голова Атомпрофспілки:

Ми познайомилися з Віталієм Олександровичем у 2000 році. Співробітник шахти «Нова» вже тоді виділявся серед колег — енергійністю, небайдужістю, прагненням розібратися в усьому. І це було відзначено у Центральному комітеті Атомпрофспілки. У 2004-му Віталія Олександровича запросили до новоствореної служби з охорони праці технічним інспектором, адже пройшовши всі кар'єрні сходинки в гірничому підрозділі, він не в теорії, а на практиці знав про всі аспекти роботи підприємства. На цій посаді він проявив себе справжнім лідером та довів, що є фахівцем із широким спектром компетенцій.

Коли постало питання про те, хто б мав очолити первинну профспілкову організацію СхідГЗК, сумнівів не було! Наш колега прекрасно володів ситуацією на підприємстві та був готовий до того, щоб очолити рух із захисту прав працівників. Окрім того, кандидатом номер один його робили суто людські якості, такі, які я вважаю необхідними для профспілковця: принциповість, енергійність, орієнтованість на конкретні справи — без переливання з пустого в порожнє.

На посаді голови профкому Віталій Олександрович повною мірою проявив усі ці чесноти. Ні керівникам, ні нашим соціальним партнерам він не давав можливості заплющувати очі на проблеми підприємства. Не відчувавши догідливого трепету перед високопосадовцями, профспілковець звертався до всіх інстанцій, аж до Президента, з чітким роз'ясненням труднощів та з вимогами щодо ухвалення конкретних рішень. При цьому, проявляючи наполегливість, Віталій Олександрович демонстрував уміння знаходити з людьми спільну мову. Ігор Васильович Бугайов, в.о. гендиректора СхідГЗК, завжди відгукувався про очільника профспілки як про людину, з якою приємно мати справи, як про співробітника, який завжди дотримувався свого слова.

Нас із Віталієм Олександровичем повсякчас об'єднували робочі моменти, приватні питання ми стали частіше обговорювати вже тоді, коли я допомагав колезі в боротьбі з хворобою. Та й то під час моїх дзвінків він щоразу робив акцент на роботі, мовляв: «Давай спочатку вирішимо справи, а потім уже будемо говорити про все інше!» У період протистояння захворюванню Віталія Олександровича мені судилося ближче познайомитися з його родиною, і я побачив, що він чудовий сім'янин, який проявляв найкращі людські якості не тільки на роботі, а й з близькими.

Я вдячний долі за те, що вона звела мене з Віталієм Олександровичем — таких людей рідко можна зустріти! У час, коли триває битва за долю підприємства, ми втратили справжнього бійця-профспілковця, який міг би підставити плече і задіяти увесь свій величезний досвід.

Висловлюючи безмежне співчуття близьким і колегам, хочу побажати: нехай буде світлою пам'ять про блискучого професіонала і чудову людину. А ми, піклуючись про долю СхідГЗК, продовжуватимемо справу, в яку Віталій Олександрович зробив колосальний внесок.

ПАМ'ЯТЬ

Людина, лідер, авторитет

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ПОРЯДНИЙ, ПРИНЦИПОВИЙ, З ПОЧУТТЯМ ГУМОРУ
Людмила ГАП'ЮК, заступник головного редактора газети «Атомник України» у 2001-2020 роках та головний редактор у 2020-2023 роках: Моє перше тісне знайомство з Віталієм Олександровичем відбулося під час одного з відряджень на СхідГЗК. Тоді там сталася досить сумна та неприємна історія, лист про допомогу надійшов у редакцію «Атомника України». Спілкуватися довелося з багатьма людьми — і керівниками, і колегами потерпілого. Розмовляла і з Віталієм Скубою, тоді ще технічним інспектором праці Атомпрофспілки. Його позиція була чіткою, вираженою і сміливою стосовно захисту постраждалого працівника. Він оприлюднив її і на сторінках нашого профспілкового часопису, хоча не всі на це зважилися тоді, бо побоялися.

Віталій Олександрович для мене назавжди залишиться людиною порядною, з принциповою життєвою позицією. Він до останнього подиху боровся не лише зі смертельною хворобою, а й за своє рідне підприємство, за кожного його працівника. І не тому, що посада голови профкому СхідГЗК зобов'язувала.

Він не вмів бути байдужим! Організовував акції протесту, стукав у всі двері високопосадовців, надсилав звернення про допомогу від імені профспілки, які ми постійно друкували на сторінках «Атомника України». Йому важливо було ще й оприлюднювати вимоги трудового колективу.

У повсякденному житті це була людина неймовірної щедрості й доброти, з неперевершеним почуттям гумору, з ліричним настроєм. Він безмежно любив свою родину, любив землю і працю на ній. Його фейсбучна сторінка була ще й про «троянди й виногради», як у Максима Рильського, про красиве і корисне. А гори — то була його велика любов і насолода. Вони додавали йому сил та натхнення, як і кожному, хто закоханий у них.

У моєму мобільному телефоні досі зберігається фото, зроблене в Затоці під час чергового Пленуму Атомпрофспілки. На ньому — відділ колдоговірної роботи у тодішньому його складі. Є там і Віталій Олександрович, він був душою колективу. Любив пригощати колег смаколиками, які готувала йому в дорогу кохана дружина. Я із задоволенням відгукувалася на запрошення колег після напруженого пленарного дня посидіти з ними в альтанці за келихом вина. Ми спілкувалися на житейські теми, жартували...

Коли від нас ідуть такі світлі люди, то й світ стає тьмянішим і сумнішим. Але дякувати долі, що вони були поруч, що підтримували, допомагали тим, кому важко. Зігрівали теплотою свого серця та вселяли надію на краще.

НА ПЕРШОМУ МІСЦІ ЗАВЖДИ БУЛИ ЛЮДИ
Микола ГЛАДІЧ, інспектор технічний праці, РАЕС:

З Віталієм Скубою я познайомився у 2007 році, коли мене прийняли на посаду технічного інспектора праці Атомпрофспілки. З чогось потрібно було починати: як проводити перевірки, які документи необхідно оформляти... І тут на допомогу прийшов Віталій Олександрович, він допоміг мені розібратися в усіх цих питаннях. Уже пізніше ми з ним зустрічалися на заходах, що їх організовувала Атомпрофспілка, ділилися проблемами, що виникали у нас на підприємствах, знаходили шляхи їх розв'язання.

Віталій Олександрович, працюючи на посаді технічного інспектора праці, приділяв велику увагу питанням безпеки праці гірників, які трудилися на уранових шахтах, адже і він свого часу працював на цьому підприємстві. Віталій Олександрович був для нас, інспекторів, які прийшли на ці посади уже пізніше, колегою, котрий міг нас підучити, дати пораду, як діяти у запитах громадського контролю з питань охорони праці. Для Віталія Олександровича на першому місці завжди були люди, які своєю нелегкою працею забезпечували життєдіяльність підприємств у їхньому регіоні, і зараз, у цей тяжкий для України час боротьби з російською чумою.

Ми, колеги, завжди пам'ятатимемо Віталія Олександровича, який усе своє життя присвятив служінню інтересам людини праці.

Хай спочиває з миром.

ЖИТТЯ НЕ КІНЧАЄТЬСЯ СМЕРТЮ
Олександра КРАВЧУК, завідувачка відділу колективно-договірної та правової роботи:

Колись прочитала вислів, що «Життя не кінчається смертю, якщо залишається сад». Мені здається, що це про нашого Віталія Олександровича Скубу, про ЛЮДИНУ, яка жила своє життя чесно і щиро, сяла добре і світле, людину, яка до останнього вірила в перемогу і над зовнішнім ворогом, і над внутрішнім.

Але наразі згадала про своє перше знайомство з ним. Так співпало, що під час відрядження до Києва фахівців відділу правової роботи і відділу охорони праці в мене був день народження. Віталій Олександрович запитав: «Якщо не секрет, скільки років виповнилося?» А я у відповідь йому: «Не секрет — 35, і наступні 20 років мені теж буде 35». Так от, щоразу впродовж майже 20 років він мене завжди вітав з 35-річчям.

Віталій мав прекрасне почуття гумору, був професіоналом, а головне — він був справжнім ПРОФСПІЛКОВЦЕМ, не байдужим до долі кожного!

УМІВ БУТИ ЩАСЛИВИМ
Валерій СІПЄЄВ, фахівець з охорони праці та соціального страхування:

Моє знайомство з Віталієм відбулось у 2004 році, коли ми створювали відділ охорони праці в ЦК Атомпрофспілки.

Він був дуже щирою, чесною, глибоко порядною людиною, не кажучи про його фаховість. Коли траплялися нещасні випадки на СхідГЗК, а він завжди був членом комісії з їх розслідування, біль людей він сприймав своїм серцем! Це відрізняє його від інших.

Хто дійсно переживав за людей, то це він. Він — взірць профспілкового діяча!

Запам'яталося, коли Віталій уперше був за кордоном. Він просто в цей момент був щасливий. Так захоплювався красотою та сервісом, яких ніколи раніше не бачив! Його лице аж світилося!

УКРАЇНЕЦЬ, ЯКИЙ ЩИРО ЛЮБИВ УКРАЇНУ
Сергій ТИМКЕВИЧ, голова ППО Національного природного парку «Північне Поділля»

Наше перше знайомство з Віталієм Олександровичем відбулося наприкінці 2019 року, коли він разом з Ігорем Охріменком приїхали в наш Парк помагати укласти нашій новоствореній первинці перший Колективний договір. Готуючись до зустрічі представників апарату ЦК Атомпрофспілки з самого Києва, ми дуже переживали, але усміхнений погляд Віталія Скуби і його «Здоровенькі були!» при першій зустрічі на вокзалі в Бродях — одразу зняли всі наші переживання.

Потім були три дні напруженої роботи над проектом Колективного договору, результат якої був чудовий і змістовний.

Так вийшло, що день від'їзду Віталія Скуби та Ігоря Охріменка припав на 19 грудня — День Святого Миколая за тодішнім календарем, і я від себе особисто подарував їм по пляшечці домашньої настоянки «Зубрівки» та величезну в'язку самої трави, з якої вона робилася. Після їхнього приїзду до Києва літературну назву трави зубрівка (чаполоч пахуча) вивчили й донині пам'ятають працівники апарату ЦК Атомпрофспілки.

Після нашого знайомства в Бродях Віталій Олександрович завжди надавав нам необхідні консультації стосовно питань охорони праці та профспілкової роботи. Наші зустрічі з ним стали частішими. Було профспілкове навчання в Чернігові, форум у Затоці, Пленуми ЦК Атомпроф-

Він був справжнім профспілковцем, не байдужим до долі кожного!

спілки в Києві... Ми постійно вітали один одного зі святами, спілкувалися в месенджерах.

Особливо запам'яталася наша зустріч у Чернігові, під час заходу сонця на березі Десни, де ми з ним, смакуючи неперевершену вже його настоянку з подарованої мною трави зубрівки та смачної відбивни, приготовленої його дружиною Світлою, розповідали один одному про свої життєві шляхи, про свої родини.

Віталій Олександрович розказав мені про свій перехід зі звичайного колишнього майже російськомовного українця — на українця, який щиро полюбив Україну, який по-новому пізнав усе українське. Це й історія, і пісні, й обряди, і сам спосіб життя... А в мене від його розповідей «мурашки бігали по спині» і я щиро заздрило йому, згадуючи себе на початку 90-х, коли я також зламав усі свої стереотипи радянського життя та по-новому пізнавав Україну і все українське.

Вчоргове ми планували зустрітися з Віталієм Олександровичем на Пленумі в Києві в червні 2024 року, але я тоді раптово захворів і не зміг приїхати. В мене в телефоні досі зберігається листування з ним від 26.06.24.

«Доброго вечора, ви на Пленумі будете?»
«На жаль, не буду».

«Погано».

Так, дійсно погано, що ми з ним більше не зустрінемось, погано зараз не тільки мені, а й усім, хто знав цю добру, прекрасну та щирю людину. І хочеться згадати слова пісні, які справді характеризують його життєвий шлях:

«Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну, Певно, в цьому і є та найважча провина моя».

Ми, колектив Атомпрофспілки, вшановуємо пам'ять нашого колеги Віталія Скуби. Ми пам'ятатимемо його як справжнього Профспілковця, Професіонала своєї справи і чудову Людину.

